

մար ընտանեկանը, իսկ Սիլվիոս — ո՛վ անուն աղէտալի — լրագրի համար կ'ընենք՝ որպէս Կապի (եւ ոչ Պէդասեան) ինքնիկ առած մեր տեղեկութեան թէ եւ մեր եւս կասկած յայտնած էինք, բայց այս տեղեկութիւնը լոկ "մի լրագրական ընթացիկ լուր" չէ, ինչպէս կը յանգրգնի Պր. քննադատն կարծել եւ զմեզ խաբուած համարիլ, այլ ինքնամով կազմուած համառօտ ցուցակ է հրատարակեալ հայ լրագրաց (տես մեր գործն էջ 143 Ժ. 1), եւ գրեթէ միշտ միաբանած մեր հետազօտութեանց։ Բայց ասկէ՛ ի հանգաբառութիւն սրտի Պր. քննադատին կը յայտնենք՝ որ մեր բարեկամներէն մէկը, Ալեքսանդրոպոլի շատ մօտիկ, գործոյս այս կտորը կարգացած ըլլալով՝ յայտնեց մեզ որ ինքն ունի Սիլվիոս լրագրի թերթեր, եւ — կ'ուզարկէ մեզ։

Քննադատութեանս սկզբան ու վերջին կէտերը շնորհիւ, վասն զի մեր քննադատին "ճաճանչին" (nimbe) կը վերաբերին, եւ մեր իւր զուարճութիւնը խանգարելու միտ չունինք։ Մենք իւր քննադատութիւնէն պատիւ ուզեցինք, բայց դատարկաձեւն ելանք։ Այսչափս գրել բարոյական պարտք համարեցանք, զոր ճշմարտասիրութիւնը մեր վրայ կը դնէր եւ նաեւ ուղեցինք միտ գնել առ գրողներու եւ հրատարակիչներու՝ որ գրական "հանաք անելու" ժամանակն այժմ անցած է։

Հ. Գ. Գ.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՈՐԻՆ

Մօր ցուրտ մարտոյն վերայ նետուած Որդին կու լայ լուռ, ծննդամած, Սրտի խորէն նքքեց նքքեց, Լեզուին կառաջք ո՛հ սրտաբոկ։

Թանկարծ աչքն սեւեռնելով
Խաչին, որ կայր իւր մօրը քով,
Գոչեց սրտանց "Ա՛հ Աստուած
Ինչ դառն ցաւըք Ես ինձ տըւած։"

Յետոյ դարձեալ համբուրելով
Մայրն, որ ննչէր ի քուն անխող,
Հեծեց. "Մայրիկ, աւա՛ղ անար,
Հոս զգելով որդիդ թշուառ։"

Ալ ասկէ վերջ ինձ արդարեւ
Այս կեանքն է մահ եւ մութ արեւ,
Ա՛հ ասկէ վերջ լաւ է մոռնիմ
Եւ միանա՛մ քեզ ի շիրիմ։

Ո՛հ թոյնն անուռ թող իմ հոգիս
Հոն ուր որ դուն ալքած՝ հանգչիս.
Ո՛վ, իմ Աստուած, իմ կեանքս ալ ան՝
Մօրքս նըթամ թողում զաշխարհ։"

Բայց հոս լըռեց. սեւ աչքերն
Սրտուք հոսին կը հեռեղեն.
Ծորեցն իւր գունատ շիւար
Մօրն հանգուցեալ՝ ճըշգրիտ տիպար։

Լըռեց, այլեւ չբացաւ երբան.
Այսպէս ա՛ն ժամն անցան.
Որդին այնտեղ այնպէս մնաց
Կուրծք մօր կուրծքին վերայ ճընշած։

Եւ երբ եկան՝ որ զինք զատն
Մօրըն հեռու, — հոգին տարէն
Եր թուած երկինք երազընթաց.
Իւր սիրելին էր այժմ՝ զըտած։

Կ. Պոլիս

Ժ. Ժ. Ա. Ն

ԲԱՆԻՐ

(Vine. Zsuzner)

Ես շատ կը սիրեմ՝ դալարուտ ծառեր
Եւ մանկան Նըման իրենցմով ցնծամ,
Ջի միշտ եմ անոնց կանթերն սովորեմ
Թէ ես իսկպէս մարդկան քարելեմ։

Ըզմանա՛ն աղբն բերկրանք կը լընու, իւր սիրտն եւ աշուճնք հոմին խանդավառ,
Նորածիկ զարման երբ լուշ շաղկերու
Ժաղիկ ծինեցով պծնի թուի ու ծառ։

Թէ ձրիտաւառդն դիտէ՛ անկապիչ
Իւր շաղկն վրայ քափտն զլաւ ի դերեւ,
Իսկոյն նոր յոյսեր կ'ընեն մատնանիշ
Ժառոց դալարուն ցօղուն ու տերեւ։

Եւ երբ միջօրայ ջըրմոտ տապաւորն՝
Առ բն կորովիք թոյնան տղաւար,
Ժառոց հովանիք զովիկ, երբորուն
Անոյշ կ'անկարկեն իրեն ի դաղար։

Թէ խնդրէ՛ ծըմն ծէրո՛ս կաղամբոս
Իւր՝ դառն աղէտին սփոփանք, զօրավիգ,
Ջըրմիկ կը շնչն իւր խցան ծառն,
Զօննն ի պարէն պտոցը պատառիկը։

Մտնէ՛ վախճանն երկրիս երազոց՝
Խոնձեւաչա փափաքած ի քուն անուշիկ,
Ժառոց քարեքար ղրկեն խորախոց
Յամաք վեց տախտակ իրեն ի նշտից։

Իսկ երբ վերջապէս լըռիկ ու մեղիկ
Դալար յարկէ տակ հանգչի ինք յանդորը,
Կը ցօղն իրեն ուսիք որ անմիջ
Ծըքենն արտաւուր վըմտն եւ յորդոր։

Հ. Ա. Վ.

